

[Weikop.]

forsvarlige ledelse næppe vil kunne påføre staten nogen nævneværdig udgift. Ud fra det synspunkt, at finansieringen til syvende og sidst skulle komme til at hvile i sig selv, lyder det måske lidt underligt, når jeg siger, at man kan stille det spørgsmål, om de 30 mill. kr. er nok, når henses til de kæmpekapitaler, man kan forudse udefra kastes ind på det danske marked for at sikre afsætning og produktion på den nuværende private detailhandels bekostning.

Nu ved jeg godt, at man heroverfor kan sige til mig: ja men der kan jo ikke være noget i vejen for, at beløbet senere, hvis det skulle vise sig nødvendigt og udviklingen tilsiger det, kan forhøjes; det har man jo set kan være fornuftigt på andre områder, hvor staten yder garanti. I så fald er mine betæneligheder ved beløbets størrelse naturligvis meget mindre.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg alt i alt kan anbefale lovforslagene og tilsige dem en velvillig behandling. Men man kan af de bemærkninger, jeg har gjort, forstå, at jeg ikke dermed vil afskære mig fra at komme ind på enkeltheder, når lovforslagene kommer til behandling i udvalget. Det tror jeg heller ikke den højtærede handelsminister har ventet.

Jeg har lige nogle få bemærkninger til ændringerne i beværterloven. Jeg havde egentlig aldrig tænkt mig, at EFTA kunne spille nogen rolle i forbindelse med den danske beværterlovgivning. Det er måske min fejl, at jeg ikke tænker så langt. Men nu har man altså fundet ud af, at det strider mod EFTAs regler, når en restauratør, som sælger mad ud af forretningen, kun må sælge indenlandsk øl. Han skal i henhold til EFTA-bestemmelserne også have lov til at sælge engelsk porter eller andet udenlandsk øl, og det vil ændringerne i beværterloven nu drage omsorg for. Hvilken visdom der har ligget i, at kunden tidligere kun måtte hente dansk øl og ikke en engelsk porter, ved jeg ikke. Nu gennemføres lovforslaget imidlertid formentlig, og så er man færdig med at være i konflikt med EFTA.

Der er en anden bestemmelse, jeg også gerne vil hæfte mig lidt ved. Det drejer sig

om, at kommunerne foruden til stormagasinerne vil kunne give tilladelse til beværtervirksomhed med stærke drikke i supermarkeder og lignende store virksomheder. Jeg vil imidlertid tro, at supermarkeder, der f. eks. finansieres af kooperative foretagender, som samtidig er engrosforhandlere af vin og spiritus, må komme i klemme, hvis de skal overholde de såkaldte drikkevarebestemmelser, når de har fået en beværterbevilling efter tilladelse. Forholdet er nemlig ganske enkelt det, at foretagender, der forhandler drikkevarer, er afskåret fra at finansiere en beværtervirksomhed, og hvorfor skulle de så have lov til at finansiere deres egne virksomheder? Jeg har ikke selv taget stilling til dette, men det ville være ganske rart at få klarhed over disse problemer, når vi kommer til dem i udvalget.

Jeg forstår udmærket, at den højtærede minister i sin fremsættelsestale har nævnt supermarkeder, for så vidt jeg er bekendt med det, har man i ministeriet allerede udtalt sig om, at selv under den gamle lov ville der i givet fald kunne gives sådanne bevillinger til supermarkeder efter dispensation. Der kan vist rejses tvivl om, hvorvidt sådanne tilladelser er i overensstemmelse med den nuværende lov, og det er formentlig derfor, at ministeren har taget dette spørgsmål op.

Skulle man foretage den rettelse, der her er foreslået, tror jeg, at kommunerne vil få visse vanskeligheder med at give dispensationer og tilladelser. Dispensationer er jo altid noget svært noget, og med den udvikling, der er i gang inden for detailhandelen og de store forretninger, er det jo muligt, at det kan blive noget svært at skelne mellem, hvem der skal have lov til at drive beværtning med stærke drikke i forbindelse med detailforretning med et omfattende vareudvalg. Salg og udskænkning af stærke drikke har jo normalt ikke kunnet forenes, altså bortset fra når man sender madvarer ud af huset. Hidtil har tilladelse hertil kun kunnet meddeles stormagasinerne. Nu skal tilladelse altså også kunne meddeles supermarkeder, og jeg kan derfor ikke se andet, end at i hvert fald bestemmelsen om kun at have ét værtshus eller én restaurant i hver kommune efterhånden gennemhulles.

Det er ikke, fordi jeg mener, at man skal have for skarpe restriktioner, selv om det